

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kanter György ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Vágner Elza Ügyvéd Iroda által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. október 31. napján kelt 8.G.40.536/2013/9. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.000,- (Hatezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 2012. április 26-i megbízása alapján a felperes ...ról **M.be** 1 paletta kiállítási áru szállítmányozását végezte 180,- euró + áfa fuvardíj ellenében. A felperes a fuvarozásra a **Ch..... Kft.**-nek adott megbízást, aki továbbadta a ... **Trans S.r.o.** fuvarozónak. A fuvarozó a felrakóhelyen 2012. május 1-jén a kiállítási árut felvette és május 2-án 10 óra 10 perckor érkezett **M.be**. A lerakóhelyen a kiállítási területre a bejutást 100,- euró összegű letét megfizetésétől tették függővé, amellyel a gépkocsivezető nem rendelkezett. A gépkocsivezető a kiállítási terület előtt várakozott, majd a gyűjtő fuvarozásra tekintettel **N.-re** kellett tovább mennie, ahol árut kellett le- és felrakodnia. Másnap a gépkocsivezető visszament **M.be**, de a kiállítási területre a letéti összeg megfizetésének hiányában továbbra sem sikerült bejutnia.

A fuvarozó 2012. május 3-án 8 óra 57 perckor küldött e-mailben a **K...&N.... KG** kiállítási területen lévő kirendeltségével felvette a kapcsolatot a lerakáshoz segítséget kérve. A **K...&N.... KG** 2012. május 3-án 9 óra 4 perckor küldött válaszában a lerakást és a kiállítási területre történő bejutást 150,- euró fizetése ellenében vállalta. A felperes telefonon értesítette az alperest az áru kiszolgáltatásának az akadályáról.

A **Ch..... Kft.** 2012. május 3-án 11 óra 9 perckor küldött e-mailt, amelyben tájékoztatta a felperest, hogy a gépkocsi nem tud tovább várakozni, tovább kell mennie **N...be** fel- és lerakódás céljából, és mivel többszöri egyeztetés ellenére sem tudott bejutni a kiállítás területére, ezért a kocsin lévő áruval visszaindul

Magyarországra.

A felperes 2012. május 3-án 13 óra 44 perckor e-mailben tájékoztatta az alperest, hivatkozva a többszöri telefonbeszélgetésre, a szállítmányozás teljesítésének megghiúsulásáról.

A fuvarozó 2012. május 4-én tett írásbeli nyilatkozatot a felperes importáru értesítőjén, amely szerint a lerakóhelyen az áru átvételét megtagadták és a feladó az árut visszavette.

A felperes 65.140,- Ft-ról 2012. május 21-én 2012. június 5-i fizetési határidővel 14200/00194. sorszám alatt állított ki számlát, majd ezt követően négy alkalommal, írásban hívta fel az alperest a szállítmányozási díj megfizetésére.

A felperes a fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az alperest 65.140,- Ft, ennek 2012. június 6-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, hogy 2012. május 2-án az áru átvételét a lerakóhelyen megtagadták, 100,- euró megfizetésétől tették függővé, amellyel a gépkocsivezető nem rendelkezett. A 100,- euró kifejezetten letét volt, melyet a vásár területéről történő távozás után a fuvarozók visszakaphattak, de ez a lerakóhelyre való bejutáshoz szükséges volt. A felperesnek adott megbízás időpontjában az alperes sem tudott a letét szükségességéről.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felperes a szerződésből eredő kötelezettségének nem tett eleget, mivel a gépkocsivezetőt megfelelő pénzeszközzel kellett volna ellátni ahhoz, hogy a küldemény továbbításával összefüggő költség rendelkezésére álljon. A felperesi akadályközlést követően telefonon és e-mailen haladéktalanul intézkedett a letét biztosítása érdekében, az áru tulajdonosának helyszíni megbízottja kiment a kiállítási terület XI. kapujához 100,- euró kaució letétbe helyezése céljából, azonban a gépkocsivezető nem lépett kapcsolatba vele, hanem visszaszállította az árut Magyarországra, ezért az alperesnek más megbízottja útján kellett a küldeményt a rendeltetési helyre továbbítani. Álláspontja szerint a felperes a Ptk. 515. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét megsértette.

A Fővárosi Törvényszék a 2013. október 31. napján kelt 8.G.40.536/2013/9. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 65.140,- Ft-ot és annak 2012. június 6. napjától 2013. június 30. napjáig számított a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összegű kamatát, 2013. július 1. napjától a megfizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékkal növelt értékű kamatát és 27.700,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között a Ptk. 514. §-ában szabályozott szállítmányozási szerződés jött létre. Az okirati bizonyítékok és a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felperes a Ptk. 515. §

(1) bekezdése szerint kellő gondossággal járt el a fuvarozás megszervezésénél: a fuvarozási szerződést megkötötte, a küldeményt a lerakóhelyre a fuvarozó továbbította, a kiszolgáltatásnál felmerült akadályról a fuvarozó tájékoztatta a felperest, amely tájékoztatást a felperes haladéktalanul tovább adott az alperesnek. A küldemény kiszolgáltatásához szükséges pénz fizetéséről az alperes nem tájékoztatta a felperest előzetesen, mivel az alperesnek sem volt a szerződéskötéskor erről a feltételről tudomása. Az alperes nem adott olyan utasítást, amely alapján a kiállítási árut önálló rakományként kellett volna fuvarozni, a kiállítási áru méretére tekintettel a felperes ezért azt gyűjtőfuvarozásban továbbította. A gépkocsivezető a lerakóhelyen két alkalommal is megjelent.

Az alperes nem közölte azt a felperessel, hogy 100,- euró letét kifizetése szükséges az áru kiszolgáltatásához. **T. P.** tanú vallomása, az alperes ügyvezetőjének személyes előadása és az okirati bizonyítékok azt támasztják alá, hogy amikor az alperes adott megbízást a felperesnek e kiszolgáltatási feltételről, a letétfizetési kötelezettségről nem volt tudomása. Az alperesi érdekkörbe tartozott az áru kiszolgáltatásának az akadály, amelynek elhárítása céljából kellő gondossággal járt el a felperes a Ptk. 515. § (1) bekezdése szerint, a gazdaságosság és a küldemény biztonsága figyelembevételével. A felperest nem terheli azért mulasztás, hogy a 900 km távolságú fuvarozás 180,- euró díjával szemben a Kuchne&Nagel KG 150,- euró összegű ajánlatát nem fogadta el a kiállításra helyre történő bejutásra, ennek megelőlegezésére a felperes nem volt köteles. A fuvarozó sem köteles előzetes tájékoztatás hiányában a letéti összeggel rendelkezni, ezért a mulasztás a felperes mint szállítványozó részéről a Ptk. 520. § (1) bekezdésének második fordulatában rögzített - az áru kiszolgáltatásának elmaradása - feltétel miatt sem állapítható meg. Mindezekre tekintettel a Ptk. 518. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a meghiúsult fuvarozással felmerült költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállás helyes feltárása mellett téves következtetésre jutott abban a tekintetben, hogy a felek között létrejött szállítványozási szerződéssel összefüggésben a megrendelő terhére esik-e az a körülmény, hogy a megrendelő nem tájékoztatta a felperest arról, hogy a kiszolgáltatási helyként megjelölt kiállítási területre csak letét ellenében lehet behajtani.

Álláspontja szerint a felperes kötelezettségét képezte, hogy a küldemény a leggyorsabb, legbiztonságosabb és leggazdaságosabb feltételekkel jusson el a rendeltetési helyére. A felperesnek mint szakvállalatnak gyakorlati tapasztalatai vannak arra vonatkozóan, hogy rakodás céljából behajtani, várakozni milyen feltételekkel lehet. E körülmények tisztázását a felperes is elmulasztotta a megbízás elvállalásakor, ezért álláspontja szerint utóbb nem hivatkozhat arra, hogy nem tudott erről a körülményről. Kiemelten hangsúlyozta, hogy letét biztosítása lett volna szükséges, amely nem minősíthető túlzott összegűnek, figyelemmel arra, hogy hosszú útra induló gépjárművek autópályadíjra, parkolási díjra, üzemanyagra is kell,

hogya költséget tervezzenek.

Mivel maga a fuvarozó lépett kapcsolatba a K...&N.... KG céggel, amire utasítást az alperes a megbízottnak nem adott, ezért nem releváns a szerződés teljesítése szempontjából, hogy a kiszolgáltatáshoz szükséges szolgáltatást a fuvarozó, illetve a szállítmányozó nem rendelte meg a K...&N.... KG cégtől és e körben az elsőfokú bíróság a tényálláshoz nem tartozó elemet értékelt.

A keresetlevélhez csatolt menetlevél szerint a gépkocsivezető május 2-án 10 óra 2 perckor érkezett M.be, majd 10 óra 31 perckor tankolni ment, azaz 29 perc időtartamban próbálta meg az áru kiszolgáltatását elintézni. Mivel az alperes tudomást szerzett a problémáról és intézkedni tudott, a gépkocsi a helyszínt már elhagyta, azaz nem várta meg az alperes intézkedését. A második alkalommal nem állapítható meg a megjelenés időpontja a csatolt menetlevélből.

A perben nem volt adat arra vonatkozóan, hogy a megadott telefonszámon megkísérelték-e a címzettet elérni.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte és az alperes perköltségben marasztalását.

Előadta, hogy az alperes sem az ítélettel, sem az elsőfokú eljárással kapcsolatban jogszabálysértésre nem tudott hivatkozni, mivel ilyen nem volt. Az alperes a fellebbezésében maga is elismerte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. Az alperes fellebbezése kizárólag az ítélet indokolásának egyes mondataival, illetve a tényállás alapján levont egyes következtetésével való egyet nem értését említi meg, amely álláspontja szerint nem alapja egy eredményes fellebbezésnek.

A fentiekén túlmenően az alperes fellebbezése - miután kis értékű perről van szó - nem felel meg a Pp. 392. § (1) bekezdésében foglalt követelménynek, ezért a Pp. 393. § (1) bekezdése alapján azt el kellett volna utasítani.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az alperes által sem vitatottan az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a másodfokú bíróság álláspontja szerint helytállóan és a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően értékelte a szállítmányozó felelőssége körében a rendelkezésre álló bizonyítékokat és erre tekintettel megalapozottan kötelezte díj fizetésére az alperest.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 206. §-a szerinti felülmérlegelésére - a fellebbezésben hivatkozottak alapján - a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség.

A felperes fellebbezési ellenkérelme kapcsán a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az alperes fellebbezését érdemben kellett elbírálni.

A Pp. 387. § (1) bekezdése szerint az I-XIV. Fejezet szabályait az e részben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni a járásbíróóság hatáskörébe tartozó, a 24. és 25. § rendelkezései szerint számítva az 1.000.000,- Ft-ot meg nem haladó, kizárólag pénz fizetésére irányuló követelések érvényesítésére indított perekben - a 349. § (4) bekezdésében meghatározott pereket ide nem értve - , amelyekben az eljárás fizetési meghagyással szemben előterjesztett

ellentmondás folytán alakult perré, vagy amelyek egyébként a 315. § (2) bekezdése alapján fizetési meghagyásos eljárást követnek (kisértékű perek).

Jelen ügy azonban a Pp. 23. § (1) bekezdés d) pontja szerint a törvényszék hatáskörébe tartozó nemzetközi szállítmányozási szerződéssel kapcsolatos per, ami a pertárgy értéktől független, ezért a kisértékű perekre vonatkozó szabályokat erre az eljárásra nem lehet alkalmazni.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel állapította meg.

Budapest, 2014. év december hó 4. napján

Dr. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő